

Proloog

De eerste man die ik vermoordde, was mijn vader.

Maar zover zijn we nog niet. Het is niet eens echt onderdeel van dit verhaal. Het enige wat je daarover hoeft te weten, is a) dat het een soort van per ongeluk ging en b) dat hij het ruimschoots verdiende. Als je echt meer wilt weten over die treurige kwestie zal ik je er een andere keer wel over vertellen. Want dit gaat niet over hem, dit gaat over mij. En over een paar dingen die ik de afgelopen tijd heb gedaan die misschien 'slecht' en 'onwettig' en zo kunnen worden genoemd.

Ik heb ethiek altijd een grijs gebied gevonden, en ik vind dat de wet voor interpretatie vatbaar is. Maar goed, wat ik allemaal heb gedaan zijn geen dingen die je van de daken gaat schreeuwen. Waarom vertel ik het dan aan jou? Om te beginnen ben je een bandopname die niemand ooit te horen krijgt. Hopelijk. Tot ik zelf doodga, misschien. Het idee van een openhartige bekentenis op een bandje dat een paar dagen na mijn dood wordt vrijgegeven en ze allemaal tot diep in hun grijze, burgerlijke ziel schokt, bevalt me wel. Een beetje lomp, maar roem, beruchtheid en een zekere 'jullie kunnen allemaal barsten'-glamour passen precies in mijn straatje, al ben ik er dan niet meer om het mee te maken. Maar voorlopig is dit allemaal verre van voorbij. Missie nog niet volbracht. Eigenlijk moet ik ook geen plannen maken voor wat er na afloop gebeurt, nu ik er nog middenin zit.

Een andere reden waarom ik dit vertel, is om alles op een rijtje te zetten in mijn eigen hoofd. Ik wil mezelf niet kleineren, ik heb de boel aardig op een rijtje, gezien wat er de laatste tijd is gebeurd. Maar ik wil ook best toegeven dat de

zaken gisteravond een ietsepietsie uit de hand zijn gelopen, en daarom is het geen gek idee om de balans op te maken.

En tot slot, áls alles ooit aan het licht komt, zijn er een paar mensen die het verdienen om de waarheid te horen. Dus, hallo toekomstig zelf, hallo liefste vriendin, hallo lief zusje, of wie er ook naar dit bandje luistert. Het is een koude avond in november en ik zit in mijn keuken achter een glas dure rode wijn mijn zonden te tellen. Of mijn triomfen; dat ligt eraan hoe je het bekijkt.

Ik heb al gezegd dat het niet met mijn vader begon. Waarschijnlijk begon het met Karl. Of misschien met Katie. Maar als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik het beeld van twee meisjes op de achterbank van mijn auto voor me. Korte rokjes, schokschouderend van nerveus gegiechel. Er zaten vaak meisjes achter in mijn auto (rustig maar, niet zó). Maar vooral die twee staan in mijn geheugen geprent. En ook het haar van Rose op dat witte kussen, Katies magere arm die boven het dekbed uit piept, de Liverpool-voetbalsjaal aan de gordijnrail. Maar voor mij begon het toch met die meisjes in mijn auto, denk ik. Dus daar begint het voor jou ook.

De rest komt vanzelf aan bod.

1

Ik heb er nóóit zo onschuldig uitgezien. Zelfs niet toen ik heel klein was, daar ben ik van overtuigd. De meisjes zitten te kwebbelen op de achterbank, maar het enige wat ik in me opneem zijn hun te korte, te goedkope rokjes en hun blote, namaakbruine kippenvellen. Het blondje heeft glitter op haar oogleden.

Het maakt me verdrietig dat ze zich duidelijk mooi gemaakt hebben voor de avond en nu niet met wilde overgave staan te dansen om daarna kaasfrietjes te eten in de nachtbus, maar om tien uur naar huis worden gereden door een burgerwacht van anderhalve meter hoog in een Nissan Micra. Of nee, ik ben niet verdrietig, ik ben nijdig.

‘We hadden hem vast wel aangekund, Rach,’ zegt de brunette terwijl ze haar vriendin een por geeft. ‘Ik had hem kunnen neersteken met mijn stiletto’s!’ Ze bootst een brute aanval na met een denkbeeldige schoen en gaat net zolang door tot haar vriendin glimlacht. Al snel schudden ze allebei van het lachen, maar dan beginnen de tranen over hun wangen te stromen. Dat is de opluchting. Het moment waarop je veilig bent, waarop het minste grapje je lichaam toestemming geeft om die opgehoopte adrenaline los te laten in de vorm van hysterisch gegiechel. Ze zitten nog steeds dicht bij elkaar dan ik denk dat ze anders zouden doen, ze houden elkaar overeind.

Rachel is degene die me een bericht heeft gestuurd. Ze kan niet meer dan vijftig kilo wegen en ze zit erbij als een gewond vogeltje, in elkaar gedoken op de achterbank onderweg naar de dierenarts. Haar haar is broos en droog als stro van het thuis verven; al het vocht is eruit en het kroest als leeuwen-

manen om haar tengere gezicht. Haar naamloze vriendin is forser, zowel qua bouw als in haar manier van doen, en vervult de rol van sfeerverbeteraar met verve.

Is zij zo iemand die altijd anderen opvrolijkt? Die grapjes maakt in nare situaties? Met een glimlach op haar gezicht de problemen van haar vriendinnen oplost? Mensen kiezen hun groepsrollen lang voordat ze volwassen zijn, en in je latere leven is het lastig jezelf opnieuw uit te vinden. Als deze twee op een dag uit elkaar groeien, zoekt de brunette een andere vriendin om te troosten.

Achter ons toetert een Audi en ik zie dat ik op kruip snelheid ben gaan rijden terwijl ik de meisjes zat op te nemen. *Prima. Jij je zin, eikel.* Ik trap iets harder op het gaspedaal, maar ik houd me strikt aan de snelheidslimiet op de lege wegen terwijl de chauffeur achter me boos zijn toerental opjaagt om een paar kostbare minuten eerder op zijn bestemming te zijn.

Ik heb ooit een kat gehad die aangereden werd door een Audi. Dat klinkt bijna alsof de auto uit eigen beweging handelde, dus laat me even opnieuw beginnen. Ik had ooit een kat, waar een man met zijn Audi overheen reed. En de man reed door, ondanks het feit dat mijn lieve lapjeskat Kevin Bacon op het asfalt lag te stuiptrekken. Ik zal de aanblik van die arme Kevin daar op straat nooit vergeten. Ik was dertien en ik zag het gebeuren vanuit mijn slaapkamerraam. Daarna heb ik met mijn zakmes een rondje door de buurt gelopen en dikke strepen gekrast op de zijkant van elke Audi die ik tegenkwam. Ik wed dat die man in de kroeg waar deze meiden vanavond waren in zo'n stinkende Audi reed.

Mijn telefoon, die ik in een plastic houder aan het dashboard heb bevestigd, zegt dat ik mijn bestemming heb bereikt als ik de volgende straat links neem. Als ik stilsta langs de stoep zijn de meisjes een en al dankbaarheid; de brunette reikt met haar ene arm over mijn rugleuning en omhelst me

onbeholpen. Als ze eenmaal achter hun voordeur verdwenen zijn, haal ik diep adem en leg mijn voorhoofd op het stuur.

Wat zijn zulke mannen toch hufters. Ze leven gewoon hun leven, net als jij en ik, maar onder de oppervlakte zijn het wrede, machtsgeile klootzakken, jagers op vrouwen die eigenlijk te jong zijn om zo laat de deur uit te mogen. Ze jagen op de kwetsbaren, zoals die meisjes met hun glitterogen, of mijn zusje, Katie.

Ik bedwing mijn woede, want dat moet je leren als je opgroeit in deze maatschappij, vooral als vrouw. Het duurt even voordat ik mijn telefoon op het dashboard voel trillen. Als ik Google Maps uitschakel zie ik een scherm vol berichten.

Kak.

Zes gemiste oproepen en negen whatsappberichten, bijna allemaal van Nina. Het is negen uur 's avonds en ik had al een halfuur geleden bij haar moeten zijn. De tijd vliegt als je op een reddingsmissie bent.

Terwijl ik naar het scherm zit te kijken, verschijnen haar naam en haar foto. Ik neem op omdat ik geen lafaard ben, maar ook omdat Nina de meest begripvolle persoon is die je ooit zou kunnen ontmoeten.

‘O! Het is de verbijsterend vermiste Millie! Wat aardig dat je opneemt!’ raspt ze door de telefoon, haar hese stem zwaar van het sarcasme. Aan de wind in haar microfoon hoor ik dat ze onderweg is.

‘Nina, ik wilde nét weggaan, en toen...’

‘Laat me raden: App M?’ Ze zucht. Nina blijft nooit lang boos. Misschien is ze daarom nog steeds mijn vriendin. Ze is een Goed Mens. Iemand die alarmerend bereidwillig is om te vergeven en vergeten. Een vat vol tegenstrijdigheden – tegelijkertijd een angstaanjagend efficiënte advocaat en een enorme lieverd met een onverwacht naïeve inslag. ‘Ik weet dat het belangrijk is. Ik weet dat je probeert te helpen. Maar je hebt mij alwéér laten zitten...’

‘Ik weet het. Het spijt me. Ik zit in de auto en kan er zo zijn. Ik weet eigenlijk niet precies waar ik ben, maar ik ben vast niet eens zo ver weg!’

‘Doe geen moeite, ik ben al onderweg naar huis.’ Ik hoor haar ratelend aan haar vape hijsen en ruik de zoete watermeloenmaak bijna door de telefoon heen. ‘We spreken elkaar morgen. Het is prima zo, heus.’

De lijn valt stil en ik staar naar mijn spiegelbeeld in de voorruit en voel me plotseling uitgeput. Om een zekere mate van anonimiteit te bewaren heb ik mijn hoody omhooggetrokken, en de helft van mijn gezicht gaat schuil achter een zonnebril die ik op dit tijdstip van de nacht niet nodig heb. Nina is niet boos, ze is teleurgesteld. Au. Maar als een mens moet kiezen tussen iemands gevoelens kwetsen en iemand liefelijk gekwetst laten worden, moeten gevoelens opzij worden gezet. Geloof me, ik kan het weten.

Mijn telefoon knippert weer. De plicht roept.

Zaterdagochtenden zijn voor veel dingen heel geschikt: lang slapen, sterke koffie, trage seks en hardlopen. Als alleenstaande single grijp ik mijn kans om ze allemaal te doen, behalve de derde optie, voordat ik naar mijn zusje ga. Op het bankje in mijn tuin neem ik een slok van mijn espresso – sterk, zwart, heet – en sluit mijn ogen. De cafeïne helpt om me uit de doffe atrofie te wekken waar ik elke ochtend mee wakker word. Het werd nog laat gisteravond. Toen ik nog een bericht kreeg – van iemand die dacht dat ze gevolgd werden – reed ik weer de stad door om de beller op te halen.

De App M-hulprij is niet mijn echte werk. Of liever gezegd: het is niet het werk waarvoor ik betaald word. Maar de hulprij is wel mijn echte werk in de zin dat ik mezelf ermee identificeer.

Het begon klein, iets minder dan een jaar geleden, uit woede, en de lijn werd steeds drukker. Nu heb ik op de toi-

letten van alle bars en pubs in de omgeving een mededeling opgehangen:

Vertrouw je je date niet?
Laat die creep in de bar je niet met rust?
Ben je bang dat je naar huis gevolgd wordt?
App M.

En als iemand mij nodig heeft, wat kan ik dan anders doen dan er zijn? Als een angstige jonge vrouw een berichtje stuurt om hulp, moet ik dan zeggen: *Sorry, ik zit aan de cocktails met Nina, veel geluk ermee!* Nee. Dat kan ik niet. Ik heb verantwoordelijkheden tegenover deze mensen. Ik kan niet toestaan dat zij net zo eindigen zoals Katie.

Maar op een zaterdagochtend, als alle feestneuzen hun kater van de avond tevoren uitslapen, heerst er zoete stilte. Dat wil zeggen, het zou zo zijn als die absolute idioot van een Sean die naast me woont er niet was. Ik sla mijn lievelingsboek open – *Misery* van Stephen King – en breng net mijn koffie naar mijn lippen als ik het gevreesde hoestje hoor waarmee hij zijn keel schraapt.

‘Zo, zo, hallóóó, Millie!’

O god. Alsjeblieft. Alsjeblieft niet.

‘Sean. Hoi.’

‘Me dunkt dat jij er lekker ontspannen bij zit op deze mooie ochtend!’

Ik zou de wereld graag verlossen van het complete bevolkingsdeel dat ‘me dunkt’ zegt. En dan niet op een zachtzinnige manier.

‘Jazeker. Rust en stilte op de zaterdagochtend.’ Het is een wonder dat hij het sarcasme niet hoort, maar ik vind het nooit echt een feest om met hem te praten, dus hij neemt vast aan dat ik altijd zo klink.

‘Nou, geniet ervan zolang het duurt! Als je eenmaal een

paar ukkepekukies aan je rokken hebt, kun je die rust wel vergeten!’

Ik zou de wereld ook graag verlossen van iedereen die ‘ukkepekukies’ zegt, én van mensen die zo onbeschoft zijn om over andermans vruchtbaarheid te praten. Sean is zo ongeveer het middelpunt van mijn venndiagram van iedereen die ik dood wens. Met zijn glimmende hoofd en het bovenste stuk van zijn dikke gezicht boven de schutting lijkt Sean precies op een van die lachende stenen kabouters die in tuinentra verkocht worden aan Joost mag weten wie. Zijn neus is bol en knobbelig en de blik in zijn varkensoogjes is wel vriendelijk, veronderstel ik. Maar ik word woest van die wanhopige vriendelijkheid. Hij is eenzaam, dat snap ik heus wel. Maar dat is dan toch echt zijn probleem.

Terwijl ik bedenk of ik hem kan afschudden of het net zo goed kan opgeven en naar binnen kan gaan, knippert mijn telefoon door een berichtje van Nina. Afgezien van mijn zusje is Nina Lee de enige op aarde van wie ik hou en van wie de mening telt. Daarom had ik haar eerder op de ochtend al een bericht gestuurd om me opnieuw te verontschuldigen voor gisteravond.

Hé meis! Geeft niks. Ik was ook best moe, dus een keertje vroeg naar bed kon geen kwaad.

Goeie ouwe Nina.

Het vage geluid van Seans gebabbel drijft nog steeds over de schutting. Inmiddels heeft hij het over zijn kleinkinderen, van wie hij veel beweert te houden, maar zijn gevoelens worden kennelijk niet beantwoord, anders kwamen ze af en toe wel langs.

‘Callie zwom veel beter, dat kan ik je wel vertellen. Maar dat Indiase dikkerdje speelde vals, ik zag dat ze afzette voordat er gefloten werd. Ik zeg nog tegen Callie, ik zeg: laat je niet...’

Maar je komt morgen wel echt lunchen, hoor.

Kak. Elke zondag heb ik een min of meer vaste lunchafspraak met Nina en onze twee vriendinnen uit ons laatste schooljaar, Angela en Izzy, die ik tegenwoordig allebei nogal irritant vind. Ik had gehoopt er deze week onderuit te kunnen, maar ik kan geen nee zeggen nu ze me net heeft vergeven.

Zeker! Want het is de hóógste tijd dat je Hugo ontmoet!

Extra kak. Ik heb de ontmoeting met Nina's nieuwste vriendje uitgesteld omdat hij, eerlijk gezegd, klinkt als een eikel.

'Maar die rotjuf van haar,' vervolgt Sean, 'wilde er niet aan. Ik vond het gewoon niet oké. Dus ik stap op haar af en ik zeg...'

Ik reserveer een tafeltje in die pub bij jou in de buurt.
Spotted Cow zu

'Het lef van dat mens! Ik bedoel, ik betaal haar salaris! Dus ik zeg nog, ik zeg...'

Er klinkt ruw gekletter van brekend porselein als ik over-eind spring omdat mijn lichaam kennelijk besluit dat het genoeg heeft van Seans kletspraat. Mijn koffiebeker – een mooie, van Katie gekregen – ligt in twee stukken op de tegels. Ik schrijf het bij op Seans lijst van misdaden die ik al bijhoud sinds ik hier elf jaar geleden ben komen wonen.

'Sorry, Sean,' val ik hem in de rede. 'Ik moet er snel vandoor.' Ik sprint naar binnen voordat hij vragen kan stellen.

In één moeite door trek ik mijn sportschoenen aan en geef mijn Noorse boskat – Shirley Bassey – een aai over haar bol. Dan stap ik de wereld in, met een korte pauze op de stoep om een nieuwe route te starten op mijn Strava-app.

Terwijl ik mijn tred versnel, veegt de lucht op mijn huid de rest van mijn sloomheid weg, samen met de irritatie die Sean in me heeft aangewakkerd. Ik dwing mezelf om nog harder te lopen.

Maar ik krijg de glittermeisjes van gisteravond niet uit mijn gedachten. Een of andere vent was van bar tot bar achter hen aan gelopen en had geweigerd zich te laten afpoeien. In de laatste – een franchise van All Bar One met een vieze, plakkerige vloer, vol dronken klanten en barpersoneel met dode ogen – was hij handtastelijk geworden, en de blonde Rachel had de belofte van agressie in zijn blik gezien.

‘Eng,’ had ze gezegd. ‘Alsof hij... alsof hij kon doen wat hij maar wilde? Ken je dat?’

Ja, dat kende ik. Ik heb het zelf gezien en ik heb soortgelijke beschrijvingen gehoord, keer op keer. Toen ik aankwam zat hij aan de bar met zijn worstvingers over een glas te wrijven. Hij droeg een glanzend blauw shirt en een te strakke spijkerbroek, en zijn kale hoofd weerkaatste de rode lampen van de bar. Hij leek opmerkelijk veel op een pratende aardappel, maar dan een stuk minder smakelijk. Een flink glas vol roze drank in zijn kruis mikken en de meiden afvoeren naar mijn Micra terwijl hij vloekend rondtastte naar een tissue was snel en simpel genoeg, maar hun kwetsbaarheid zit me nog steeds dwars.

Als ik de hoek omsla strekt het wandelpad zich voor me uit en laat ik het asfalt achter me. Het pad klimt geleidelijk omhoog en de plof waarmee mijn voeten de grond raken brengt mijn hartslag tot bedaren. Elke stap duwt het beeld van de meisjes, met hun grote ogen en hun spichtige ledematen, verder uit mijn hoofd.

Als ik de top van de heuvel bereik, wijken de bomen uiteen om een uitzicht te bieden over de Clifton Suspension Bridge over de rivier de Avon, magnifiek en overdreven groots. Ik gun mezelf een pauze en sta even uit te hijgen, vooroverge-

bogen met mijn handen op mijn knieën. Een man met een borstelige baard en een te strak shirt jogt me voorbij en ik zet een stap opzij om aan de kant te gaan. Hij glimlacht in het voorbijgaan en groet me met dat typische tweevingersalut van een techbro waar mijn maag zich van omdraait.

Gelukkig blijft hij niet staan om een praatje te maken, maar hij bezorgt me de rillingen, dus ik draai me om en ren terug in de richting waar ik vandaan kwam, mezelf aanspo- rend om sneller te lopen en mijn gedachten tot zwijgen te brengen. Soms heb ik behoefte aan stilte, om te verwerken wat er allemaal borrelt en bruist onder al het rumoer. Het constante, ondraaglijke rumoer van andere mensen.

Maar hoe hard ik vandaag ook ren en al druipt het zweet langs mijn neus en over mijn rug, ik moet voortdurend den- ken aan het meisje in mijn auto om twee uur vanmorgen, dat me zo uitbundig bedankte toen we wegreden van een dron- ken man in een pak. De spichtige zestienjarigen die giechel- den van opluchting omdat ze de aardappelman achterlieten. De vele, vele berichten en appjes en telefoontjes om troost en goede raad die ik in de loop van deze week, deze maand, heb gekregen.

En daarachter, overal en altijd, Katie. Mijn dierbare zusje.